

Hjertets stemme på en forårsdag

Forleden gjorde hun det igen, Anne Linnet. Sang sig lige ind i min forårshungrende sjæl.

Som sangskriver kan hun sige de allersværeste og allerskønneste ting så enkelt, som det nu er menneskeligt muligt, og hun har rørt mig mere end nogen anden dansk sangskriver, jeg kan komme i tanke om.

I løbet af de små minutter en sang varer, formår hun at omsætte den menneskelige grundtilstand til sang: enkelt, ligefremt, klokkeklart og uforglemmeligt.

Centralt i Linnets univers står det nære. Sange om kærlighedens veje og vildveje, om ensomhed, adskillelse, længsel og tab, begær og kærlighed. Hun synger, så smerten ved at blive forladt, taknemligheden over at få, vildskaben ved at forelske sig, og tomheden ved at indse, at døden ikke er så langt væk, som man en gang havde forestillet sig, bliver tydelig.

Eviggyldige temaer, som hun konstant og insisterende formår at give nye betydninger og drejninger.

I den forgangne uge nøjedes hun ikke med at synge sig ind i mit hjerte og således give mine indtryk et udtryk. I anledning af Dronning Margrethes 75 års fødselsdag optrådte Anne Linnet nemlig i Musikhuset i Aarhus for Dronningen og hendes familie.

Uimodståelig, ydmygt og hengivent talte hun for "Vores Dronning, hele landets Dronning og for min Dronning", hvorefter hun med sin helt egen særegne tone, der lader os vide, at der er dømt Linnet, synligt sang sig ind og rørte både Dronningen, hendes familie og andre, der så og hørte med.

Linnets fremførelse af "Barndommens gade": Jeg er dit barndoms gade, jeg er dit væsens rod... formåede at få tårerne frem hos mere end en af dem, der hørte med. Med præcist den der Hjertets Stemme, som så enkelt og smukt på en måde kan siges at være modsætningen til al overfladiskhed og ligeegyldighed.

Giv ikke op

Anne Linnets sange handler ofte om ikke at lade drømmen forsvinde - og om ikke at give op. "Tusind stykker" er en af de sange, der har rørt mig og mindet mig om ikke at give op, når alting gik itu, og hjertet var gået i tusind stykker, og jeg på ingen måde kunne se, at over skyerne er himlen altid blå, fordi det sjældent hjælper dem, der er blevet våde. For Linnet fortæller også, at vi har fået troen for at bruge den, og man øver sig og ganske langsomt bliver bedre til at se, og kaldte du mig for ven engang, så er jeg her nok endnu.

Sidste lørdag kom foråret til Danmark og gav os årets hidtil varmeste dag. På denne herlige morgen måtte jeg, sammen med min mand, ud i det, vejret, for at se den helt tidlige sol stå op og kaste sine stråler ud over marker og mennesker. Godt var det, og også på dette tidspunkt dukkede Linnet med sin blidt fremførte Forårssang: "en forårsdag hvor solen bare skinner," og "jeg ved, at al min sidste tid skal leves..."

At give indtryk et udtryk

Jeg tror, det var hendes stemme og den sang, der var med til at få mig til at gå lidt langsommere. Til ikke blot at jage af sted, men til at sanse, dufte, være, standse op og lægge mærke til knopperne på buskene, der næsten bristefærdigt foldede sig ud under den lune sol. Til for en stund at standse op i mit vigtige liv og mange gøremål og nyde. At lytte til fuglenes sang, mærke vinden, skue ud over fjordens klare blå vand og markernes vidder.

At mærke den hånd, der holdt i min på turen og for et øjeblik, en stund at lade et strejf af lykke fylde hele mit hjerte og kroppen med.

Tak, Anne Linnet, for med dine ballader at være med til at give nogle af mine mange indtryk udtryk.

For på samme måde som nogle sange og de ypperste af vores salmedigtere kan det: at finde et rum eller et sted, der er stort nok til at rumme det, der ikke altid kan rummes i vores egne rum eller steder. Især, når livet er blevet træt, eller når glæden er så sprudlende, så begge dele må have et udtryk.